

Pia Kjærsgaard (FP):

Som ordfører for Fremskridtspartiet kan jeg oplyse, at det alvorlige spørgsmål, der her er til behandling, ikke kan behandles anderledes, end at man lader de enkelte gruppers medlemmer stå helt frit i opfattelse og afstemning.

Personlig er jeg positiv over for dette forslag, og det gælder størstedelen af vores gruppe.

Der er ting, jeg ønsker nærmere drøftet i udvalget, f.eks. § 9, stk. 2, der giver visse dispensationer til justitsministeren og Sundhedsstyrelsen ved obduktioner.

Jeg mener, at afdødes nærmeste altid må have ret til at modsætte sig obduktion, medmindre der er retslægelige hensyn som anført i § 9, stk. 1. Men det er vel ikke alene obduktionsspørgsmålet som sådant, der giver anledning til de følelsesmæssige problemer.

Spørgsmålet om hjernedødskriteriet er nok det område, hvor det er vigtigst at sætte ind. Lægevidenskaben kan med fuldstændig sikkerhed konstatere hjernedødens indtræden, og derfor er der som sagt ikke nogen vaklen med hensyn til min stillingtagen til at give hjernedødskriteriet en positiv modtagelse.

Lægerne skal redde liv, de skal ikke bevare liv for enhver pris. Der er tidspunkter, hvor det er mere værdigt ikke at bevare livet hos en person, der er dødsmerket.

Videnskaben gør heldigvis fremskridt, men apparatur til at forlænge liv, der i realiteten er udstukt, bør efter min mening benyttes med største hensyntagen til den person, man vil behandle, eller de nærmeste pårørende. »Behandle« er måske et forkert ord i denne sammenhæng, for når vi er så langt fremme i forløbet, taler vi ikke mere om behandling, men nok mere om lægelige eksperimenter.

Hvad angår transplantation, mener jeg, at det må være hospitalerne, der skal henvende sig til de pårørende for at få accept, inden der sker et indgreb.

Har afdøde givet tilsagn som nævnt i § 14, er sagen klar, men er der ingen skriftlig bestemmelse, må det være de nærmeste pårørende, der skal træffe beslutningen.

Det er vanskeligt og igen et meget følelsesladet spørgsmål. Men jeg mener, at der bør gøres mere ved oplysning til befolkningen, så der måske er flere, der vil tage stilling på forhånd.

Der kan jo også være mulighed for en bestemmelse, der nedfældes af en person, der ik-

ke ønsker transplantation. Det behøver ikke nødvendigvis at være sådan, at der accepteres en skriftlig bekræftelse – et skriftligt afslag er vel lige så godt. Det må med ind under § 14. Jeg mener ikke, at det fremgår tydeligt nok under § 15, stk. 2, man lad udvalgsarbejdet træffe den afgørelse.

Som sagt vil Fremskridtspartiets gruppe være frit stillet ved afstemningen.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Som det tidligere er nævnt, er dette et meget følelsesladet område at beskæftige sig med. Der er nogle mennesker, der har skrevet deres livstestamente, og for dem er det en ganske naturlig ting, at de enten har taget afstand fra eller givet tilsagn om transplantation og om hjerne- eller hjertedøds-kriteriet.

Vi vil ikke i Kristeligt Folkeparti være dem, der forlænger liv efter enhver læges forgodtbe- findende. Vi vil gerne have det sådan, at de, der kan blive udsat for transplantation efter hjernedøds-kriteriet, selv har givet deres tilsagn før død-tidspunktet; ellers må det, som det også er nævnt tidligere, være de nærmeste pårørende, der skal tage stilling til det.

Ønsket om og behovet for at overveje døds-kriterium er jo udelukkende fremkommet på grund af ønsket om og behovet for at opnå bedre organer til transplantationer. Det vil altså si- ge, at det hovedsagelig er et lægeligt ønske, der er fremsat, og så må vi spørge, om vi skal følge det for enhver pris.

Vi ønsker nok alle, at både vi selv og andre må få en værdig død, og så må man prøve at tage op, hvad man forstår ved en værdig død.

Vi ønsker ikke i Kristeligt Folkeparti på nu- værende tidspunkt at udvide transplanta- tionernes omfang. Vi ved, at der har været nogle gode resultater med nye transplantationer, og i det omfang det kan lade sig gøre, ønsker vi også at det skal fortsætte. Men går vi ud i befolkning- en og søger oplysning om dens syn på disse spørgsmål, får vi nok meget forskellige svar. Hos den familie, hvori man har oplevet at have en person, som virkelig har haft behov for en transplantation, eller som eventuelt er død på grund af manglende mulighed, vil man møde en positiv stillingtagen til også at ville lade sine egne organer gå til videre brug efter døden. Vi har jo alle sammen fået livet givet som en gave, og vi har også ansvaret for det, men vi har også